

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 70/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2788/2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Futej, CSc., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 134/2015, 5 Co 135/2015, 5 Co 136/2015 z 24. novembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 111/2017 z 12. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. januára 2018 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 5 Co 134/2015, 5 Co 135/2015, 5 Co 136/2015 z 24. novembra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 111/2017 z 12. decembra 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a ktorým by napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľ je investorom, členom družstva [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „družstvo“), na ktoré bol vyhlásený konkurz a z tohto dôvodu prišiel s mnohými ďalšími členmi družstva o úspory. Sťažovateľ žaloval Národnú banku Slovenska (ďalej aj „NBS“ alebo aj „žalovaná“) z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom NBS podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“), ktorá mu mala vzniknúť ako následok nesprávneho úradného postupu NBS pri výkone bankového dohľadu podľa zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a to jednako nad činnosťou družstva, ako i nad činnosťou obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktorá na základe povolenia NBS vykonávala činnosť obchodníka s cennými papiermi (ďalej len „obchodník s cennými papiermi“).

3. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 12 C 210/2011-528 z 9. januára 2015 žalobu sťažovateľa zamietol. Po podaní odvolania zo strany sťažovateľa krajský súd svojím napadnutým rozsudkom označené rozhodnutie okresného súdu z 9. januára 2015 potvrdil ako vecne správne a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Následne najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol a rozhodol o nároku žalovanej na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Ako ďalej sťažovateľ s poukazom na podrobne uvedené skutkové okolnosti prejednávanej veci uvádza, do družstva vložil svoje finančné prostriedky ako jeho člen pre účel ich ďalšieho investovania a zhodnocovania, pričom družstvo predmetnú činnosť

vykonávalo na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 126 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“) na základe zverejneného prospektu investície, ktorý schválila NBS, prvýkrát rozhodnutím Úradu pre finančný trh č. UFT-002/2002/SPI z 21. marca 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. marca 2002, a to prostredníctvom obchodníka s cennými papiermi na základe zmluvy o riadení portfólia z 2. júna 2008 uzavretej s družstvom.

5. V dôsledku nezákonných postupov družstva, ako aj obchodníka s cennými papiermi, ktorých nezákonnosť mala konštatovať aj NBS v roku 2008, keď „... vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči Obchodníkovi s CP... v ktorom konštatovala, že Obchodník s CP vo svojej činnosti, pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre družstvo, porušil zákon o CP...“, a následne aj napriek tomu „... nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o CP... a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia, ktoré podľa zákona o CP ako i zákona o dohľade... mala a stále má, a to napr. predbežne alebo celkom zakázať činnosť Obchodníkovi s CP alebo Družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť Obchodníkovi s CP alebo napr. udeliť peňažné sankcie priamo členom predstavenstva Družstva alebo Obchodníka s CP...“, dôsledkom čoho bolo, že sťažovateľ prišiel o svoje finančné prostriedky, ktoré nielenže neboli zhodnotené, ale mu nebola vrátená ani istina, pretože „... Obchodník s CP s Družstvom k 30. 4. 2010 skončil činnosť... Družstvu neodovzdal žiadne portfólio ani zverené peňažné prostriedky a z tohto dôvodu Družstvo nemá prostriedky na výplatu žalobcom zverených prostriedkov Družstvu, vrátane ich zhodnotenia.“.

6. Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 210/2011-528 z 9. januára 2015 žalobu sťažovateľa zamietol s poukazom na to, že „... nárok na náhradu škody je údajne možné uplatniť voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky voči dlžníkovi (Družstvu) iným titulom. Preto kým sťažovateľka nepreukáže bezúspešne domáhanie sa úhrady svojej pohľadávky voči Družstvu, nie je daný predpoklad zodpovednosti štátu. Nárok sťažovateľky tak mal byť uplatnený predčasne, nakoľko konkurzné konanie voči Družstvu doposiaľ nie je ukončené a vzhľadom na jeho stav nie je možné jednoznačne

konštatovať vylúčenie možnosti uspokojenia pohľadávky sťažovateľky voči Družstvu v konkurze.

Sťažovateľ údajne nepreukázal nesprávny úradný postup NBS, keď NBS mala vykonávať nad činnosťou Družstva dohľad iba v obmedzenom rozsahu, spočívajúcom v kontrole povinností vyhlasovateľa ponuky majetkových hodnôt podľa zákona o CP. NBS údajne nemala právomoc vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva. Navyše sťažovateľovi údajne nemohla vzniknúť škoda v príčinnej súvislosti s konaním Obchodníka s CP, nakoľko sťažovateľ nebol v žiadnom záväzkovom ani inom vzťahu k Obchodníkovi s CP. Okresný súd taktiež poukázal na skutočnosť, že v prípade neprijatia dostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení Obchodníka s CP pri činnosti voči Družstvu taktiež chýba priama príčinná súvislosť s prípadnou škodou sťažovateľa.“.

7. Krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že podľa zákona o zodpovednosti za škodu musia byť splnené predpoklady zodpovednosti štátu za vzniknutú škodu, a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa a na zdôraznenie jeho správnosti okrem iného uviedol, že „... Navrhovateľ sa nemôže v konaní domáhať náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý má spočívať v takom pochybení v postupe Národnej banky Slovenska, ktoré sa týkajú hmotnoprávneho posúdenia veci; keď takéto hmotnoprávne pochybenia sa môžu priamo odraziť v obsahu rozhodnutí Národnej banky Slovenska, nakoľko nie je možné za nesprávny úradný postup považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.“

Odvolaací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa, že NBS svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto jej postup nie je možné kvalifikovať ako nesprávny podľa zák. č. 514/2003 Z. z...“. Okrem toho uviedol, že „... nárok

na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči odporkyni môže byť v občianskom súdom konaní uplatnený až vtedy, ak navrhovateľ nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky v konkurznom konaní; a nakoľko si navrhovateľ pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu uplatnil v konkurznom konaní, škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu. Nárok na náhradu škody od štátu by mohol navrhovateľ úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal jej vydania v konkurznom konaní, nakoľko existencia pohľadávky uplatnená v konkurznom konaní vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou konkurzu. Z uvedeného vyplýva, že v prejednáwanej veci nie je daný ani ďalší predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia samotnej škody.“.

8. Dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu najvyšší súd napadnutým uznesením ako procesne neprípustné odmietol.

9. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta arbitrárnosť a ústavnú neutržateľnosť záverov krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, ktorý sa odmietal zaoberať jeho dovolaním a vyhodnotil ho ako procesne neprípustné. Zo strany najvyššieho súdu a krajského súdu tak nebol rešpektovaný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva. Sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi argumentoval tým, že finančné prostriedky investoval prostredníctvom družstva, keďže sa spoliehal, že NBS bude vykonávať nad jeho činnosťou dohľad. Nesúhlasí ani s argumentáciou súdov o neexistencii príčinného vzťahu medzi škodou sťažovateľa a porušením zákonných povinností NBS spočívajúcich v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon o cenných papieroch, keďže ku škode došlo porušením povinnosti NBS vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu, a nie v dôsledku toho, že sťažovateľ nebol bdely. Podľa jeho názoru NBS dala za pravdu jeho tvrdeniam, ak obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť 4. marca 2011 a družstvu dokonca zakázala činnosť až v roku 2011.

10. Sťažovateľ vzhladol zásah do práva na spravodlivý proces aj v tom, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoj záver. Sťažovateľ považuje rozhodnutie najvyššieho súdu,

ktorý napriek skutočnosti, že ním uvádzané skutočnosti v dovolaní predstavujú dôvod dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), dovolanie odmietol, za nedostatočne odôvodnené. Z odôvodnenia najvyššieho súdu, ktorého sa pridrižiava vo svojom napadnutom uznesení, vyplýva, že podaný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) odmietol s poukazom na to, že dovolanie nie je prípustné, keďže sťažovateľom namietaná procesná vada v zmysle § 237 písm. f) OSP, ako aj iné vady v danom súdnom konaní nevyšli najavo. Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd sa dostatočne nevysporiadal s tým, čo je možné za procesnú chybu v zmysle platnej právnej úpravy považovať. Svojím rozhodnutím de facto odmietol poskytnúť právo sťažovateľa na súdnu ochranu.

11. Z priloženého splnomocnenia vyplýva, že sťažovateľ splnomocnil právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a podanie sťažnosti „*proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo 111/2017 zo dňa 12.12.2017*“.

12. Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obe tieto rozhodnutia zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si sťažovateľ uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

17. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

18. Ústavný súd so zreteľom na dikciu § 20 zákona o ústavnom súde konštatuje, že hoci mu sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu spolu s návrhom

doručil aj splnomocnenie na jeho zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom, predmetné splnomocnenie bolo udelené výlučne na podanie „ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo 111/2017 zo dňa 12.12.2017“, nie však proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

19. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

20. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd opätovne pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta). Navyše, právny zástupca sťažovateľa bol na tento nedostatok upozornený vo viacerých rozhodnutiach ústavného súdu, v ktorých zastupoval iných sťažovateľov (taktiež členov družstva) v skutkovo i právne podobných veciach (napr. sp. zn. III. ÚS 628/2016 z 29. septembra 2016, III. ÚS 670/2016 z 11. októbra 2016, I. ÚS 87/2017 z 8. februára 2017, III. ÚS 283/2017 z 25. apríla 2017, III. ÚS 300/2017 z 25. apríla 2017, III. ÚS 614/2017 z 10. októbra 2017, III. ÚS 615/2017 z 10. októbra 2017).

21. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

22. Nad rámec uvedeného dôvodu odmietnutia ústavný súd dodáva, že aj v prípade, že by sťažnosť v tejto časti nebola odmietnutá pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí, existoval aj ďalší dôvod odmietnutia sťažnosti v tejto časti, a to zjavná neopodstatnenosť. Ústavný súd už v inej veci, skutkovo a právne totožnej veci s vecou sťažovateľa, konštatoval zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v tejto jej časti (sp. zn. II. ÚS 218/2017 zo 4. apríla 2017), pričom nemá dôvod sa od tam uvedených záverov odchýliť a v podrobnostiach na ne plne odkazuje, keďže sú plne aplikovateľné aj na vec sťažovateľa.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

23. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

24. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

25. Z relevantnej časti napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa odôvodnil po poukaze na to, že ide o dovolanie podané pred nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku, pričom v zmysle § 238 OSP nevyvolalo účinky, *«ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.*

... Dovolateľ vyvodzoval procesnú vadu konania vymenovanú v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. z toho, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016. Obsah spisu nedáva žiadny podklad preto, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo, keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazlinik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne, ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok Justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

Za neopodstatnenú dovolací súd považuje aj námietku, ktorou žalobca spochybňuje predvídateľnosť rozhodovania súdov opomenutím pre neho priaznivej judikatúry, čo vylučuje možnosť objektívneho preskúmania pravdivosti jeho tvrdení. Napriek tomu dovolací súd uvádza, že rozhodnutia súdov v danej veci sa neodkláňajú od doterajšej relevantnej a doposiaľ konzistentnej rozhodovacej súdnej praxe (súdov prvého stupňa, odvolacích súdov či odvolacieho súdu) v identických, alebo obdobných prípadoch (porovnaj napr. 1 Cdo 34/2016, 1 Cdo 227/2016, 2 Cdo 932/2015, 2 Cdo 38/2016 ...), čím je rešpektovaný princíp predvídateľného rozhodovania súdov (právnej istoty) a vylúčený prípadný negatívny dôsledok vedúci k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere

najvyšší súd poukazuje na nad'alej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012...

Žalobca z hľadiska obsahového v dovolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (vid' tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 ako zakladajúci prípustnosť dovolania.»

26. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa nemajúci oporu v zákone. Ústavný súd nepovažuje právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľa, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v dovolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

27. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

28. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že o skutkovo a právne totožných sťažnostiach iných sťažovateľov (členov družstva) zastúpených tým istým právnym zástupcom ako sťažovateľ rozhodol uzneseniami sp. zn. I. ÚS 547/2016 zo 14. septembra 2016, sp. zn. I. ÚS 732/2016 z 30. novembra 2016, sp. zn. III. ÚS 628/2016 z 29. septembra 2016, sp. zn. III. ÚS 670/2016 z 11. októbra 2016, sp. zn. I. ÚS 87/2017 z 8. februára 2017, sp. zn. III. ÚS 283/2017 z 25. apríla 2017 a sp. zn. III. ÚS 300/2017 z 25. apríla 2017, sp. zn. III. ÚS 365/2017 z 30. mája 2017 a inými, ktorými ich odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z rovnakých dôvodov.

30. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2018